

Josep Clara

**ALCALDES DE GIRONA
1868-1874**

JOSEP PRATS I FONT

JOSEP PRATS I FONT

(Tortellà, 1832 - Girona, 1894)

Fill d'Isidre Prats Portell, comerciant, natural de Mosset (Conflent), i de Paula Font Simon, de Tortellà, Josep Prats va néixer, en aquesta darrera població de la Garrotxa, el dia 5 de novembre de 1832. El batejaren, l'endemà, a l'església del poble i li posaren els noms de Josep, Jacint i Damià. Els avis materns eren del Conflent; els paterns, de Tortellà.

Veí de Girona des que comptava tres anys, i on el seu pare muntà una indústria, Josep Prats va tenir una colla de germans: Francesc, Paula, Margarida, Jaume i Teresa. Cal remarcar que Paula (Tortellà, 1830 - Girona, 1911), casada amb el fuster Joan Pascual Ferrer (més endavant botiguer de llenceria al carrer de l'Argenteria), fou la mare del famós metge Josep Pascual i Prats (Girona, 1853 - 1931), que en l'etapa estudiada no mostrà les simpaties cap a la república, sinó per la monarquia constitucional.

La fàbrica tèxtil d'Isidre Prats –dedicada als filats– era situada a la plaça de la Princesa –després de la Independència–, popularment coneguda com de Sant Agustí, en terreny que havia estat ocupat pel vell convent dels agustins, afectat per la desamortització. L'any 1841 comptava amb catorze telers senzills i dos de compostos. El 1849 donava feina a vint-i-quatre operaris: 15 homes i 9 dones.

El 5 de juny de 1860, Josep Prats es va casar –a la parròquia de Sant Feliu, de Girona– amb Anna Martí Basedas (Butiñà, segons el testament de Prats), de Banyoles, filla d'un paperer originari de Madrid. Del matrimoni nasqueren dos fills: Lluís (1865-1878), que morí quan estudiava el batxillerat, i Eduard (1867-1926), que el 1887 es casà amb Alexandrina Bonal Cardoner i heretà les idees republicanes del pare. Tant a l'hora de l'enllaç matrimonial com en 1866, Josep Prats, que fou l'hereu principal dels béns del pare, apareix a la documentació municipal com a tintorer. Encara, l'any 1870, ho referma un anunci publicitari:

D. José Prats, (a) Mr. Isidro, participa que ha vuelto a abrir su establecimiento de Tintorería para paletós, pantalones y vestidos, manteos, pañuelos y sotanas, damascos y cualquier objeto de seda y lana, por los nuevos procedimientos químicos

dejándolos con perfección. Calle de la platería, en la misma tienda de Modas, al lado de casa Salvatella y frente la farmacia de Cortada (*Boletín Republicano de la Provincia de Gerona*, 10-III-1870).

En aquesta primera etapa va viure, successivament, al carrer de les Ballesteries i al de l'Argenteria. Posteriorment s'instal·là al primer pis de la casa de la plaça de la Independència, número 12.

Històric del republicanisme

Republicà convençut, professà la ideologia i la serví des de 1854. La Junta Revolucionària constituïda el 30 de setembre de 1868 va pensar en Prats i set elements més perquè "inmediatamente se constituyan en Junta de Armamento y Defensa y tomen desde luego las disposiciones necesarias a fin de sostener el levantamiento tan gloriosamente realizado".

Quan Josep Jubert Cortada, farmacèutic i militant republicà qüestionat, relacionà Prats amb el periòdic dels catolicomonàrquics, el nostre home saltà indignat per desmentir "tan vil acusación" i per fer constar que "desde 1864 que observé y conocí a fondo los antecedentes del doctor Jubert, le he despreciado siempre para que el partido liberal, y sobre todo los republicanos de Gerona, sepan distinguir, como ya lo han hecho, entre la modesta consecuencia política del ciudadano José Prats y la política de conveniencias, circunstancias y orgullo satánico de D. José Jubert" (*La Razón*, 13-II-1869).

L'administració del *Boletín Republicano de la Provincia de Gerona* era a casa de Josep Prats, al carrer de l'Argenteria. Durant l'octubre de 1869, el titular no s'excusà de participar en l'aixecament dels republicans que estaven disposats a implantar la República per la força. Després del fracàs d'aquesta via, polemitzà amb el diputat Francesc Suñer i Capdevila sobre els resultats desfavorables de la mobilització i es mostrà molt dur amb el polític empordanès que l'havia acusat de demanar diners:

La manera teatral con que V. me representa haciéndome jugar el papel de un miserable sediento de oro es simplemente infame, sabiendo como sabe el partido de Gerona los sacrificios pecuniarios que desde 1854 vengo haciendo por la idea, contribuyendo como el primero a todas las suscripciones, sin omitir otros sacrificios que V. conoce perfectamente bien. Es falso que V. me diera 25 duros; falso también que Pedro Seras me haya dado diez; lo único que hay de cierto son los 6 duros de Matas, de cuya inversión estoy dispuesto a dar la más estrecha cuenta. Temo, sin embargo, de su maquiavelismo de V. toda contrariedad y siniestro propósito en este asunto, tan estemporáneo e impertinente como injusto.

Concluye V. su carta diciendo “esto da asco” y tiene V. muchísima razón: asco da ver V., hombre que después de haber sacado de casa a honrados ciudadanos y haberlos traicionado —como confiesa su amigo Pedro Boixa— se ceba V. en su ruina llamándoles salvajes; y asco da, por fin, ver a este mismo hombre que en vez de disculparse o retirarse a la vida privada, tiene la avilantez de insultar públicamente a quien no queriendo se le crea cómplice de tan bochornosa conducta, cumplió con el deber de desvanecer sus calumnias.

L'any 1870 va tenir notícia que, pel fet de conservar la nacionalitat francesa, l'originària del pare, havia estat exclòs del padró municipal de veïns i, atès que desitjava gaudir dels drets polítics que les lleis concedien als ciutadans de l'Estat espanyol, en la sessió municipal del dia 28 de febrer, va expressar formalment la renúncia a la nacionalitat d'origen, subratllant que era fill de Tortellà: “Renuncio al pabellón francés por no estar conforme con el sistema de Gobierno que hoy rige la Nación francesa y abrazo el pabellón español”. Determinació que va ser acceptada per l'Ajuntament de Girona.

En les eleccions generals de l'agost de 1872 donà suport al candidat Estanislau Figueras, presentat pels intransigents al districte de Girona, en contra del comitè provincial.

REPUBLICANOS FEDERALES:

Una monarquía extranjera ha dejado de dominar en nuestro país, y las Cortes soberanas han proclamado por inmensa mayoría el gobierno republicano.

España vuelve á ser árbitra de sus destinos y debe de cumplir, como cumplirá á no dudarlo, de una vez para siempre, la ley del progreso social.

Fijas estan en nosotros las esperanzas de los buenos, las desconfianzas de los tímidos y las siniestras miras de los reaccionarios. Necesario es que correspondamos á las primeras, que desvanecemos las segundas y que hagamos imposibles los atentados contra la libertad.

El principio monárquico dividía á los Españoles en partidos, y á los liberales en fracciones, sembrando la discordia en nuestro propio campo. Los principios republicanos, apenas adquieren vitalidad, arrancan de cuajo las odiosas prevenciones entre los federalistas y ofrecen hermanar á todos los españoles de buena voluntad.

Representantes los suscritos del partido republicano-federal de Gerona y su provincia, vienen á reclamar de todos vosotros que realicéis, hoy más que nunca, el augusto lema de **FRATERNIDAD** grabado en nuestras conciencias y escrito en nuestros estandartes.

Republicanos, alerta! Una revolución ejemplarmente pacífica nos hace dueños de los destinos de la patria. Grande, sublime es la misión: inmensa, terrible la responsabilidad, si desatentadas pasiones nos embriagan y nos derborдан.

Tengamos calma, tengamos serenidad. Que el pasado sirva para hacernos previsores, no para hacernos vengativos. La deposición de todo rencor personal, el respeto á las personas, á las familias, á las creencias y á la propiedad constituyen la virtud republicana y han de ser el inalienable patrimonio de los ciudadanos libres de una nación regenerada.

Si hasta propagar el bien para conquistar prosélitos, es preciso el ejemplo para inutilizar á los enemigos y obtener el concurso de los hombres honrados.

Ardientes, entusiastas por la idea republicana-democrática-federal, sin hipocresía y sin transacción, procuremos merecer el eficaz apoyo de todos, absolutamente de todos los ciudadanos españoles. Así imposibilitaremos el triunfo de la reacción levantada en armas y de la que acecha la primera ocasión para apelar á la fuerza. Así haremos segura y estable la victoria que nos espera en la próximas Constituyentes españolas.

Entre tanto confiad, ciudadanos, en vuestros representantes que velan sin cesar por la causa democrática republicana y federal, que es la de nosotros, de nuestros hijos y de nuestros hermanos.

VIVA LA PATRIA!

VIVA LA LIBERTAD!

VIVA LA REPUBLICA DEMOCRATICA FEDERAL!

Por el Comité de Gerona: José Prats.—Pedro Farró.—Francisco Miquel.—José Fujol.—Juan Laberuy.

Por el Jurado: José Corredó.—José Viadó.—Buenaventura Cristiá.

Por el Comité Provincial: Félix Sala.—José Jubert.—Estanislao Costa.

Representante en la Asamblea federal: José T. de Ameller.

Diputado á Cortes: Eusebio Corominas.

Diputados Provinciales: Emilio Prax.—Miguel Avellá.—Ramon Tomás.—Francisco Pelegrí.

Por el «Círculo Republicano»: Pablo Alsina.

Por la Redacción de «La Pronuncia»: Francisco Loperena.—Arturo Vinardell.

Joaquín Biera.—Amiceto Guerra.—Domingo Puigoriol.—Narciso Farró.—Juan Colléll.—Baudilio Ros.—José Grossot.—Ramon Bursel.—Sixto Alsina.—Eudaldo Solá.—Jaime Arquer.—Daniel Ortiz.—Ramon Marcilla.—Pedro Matéu.—José Fornós.—Agustín Boxa.—José Claret.—Juan Dívil.—Miguel Cat.—Narciso Solá.—Teodoro Bag.—Gerónimo Añach.—Sebastián Vilaret.

Proclama als republicans federals, signada per Josep Prats i altres coreligionaris, el febrer de 1873. Biblioteca Carles Rahola.

AYUNTAMIENTO CONSTITUCIONAL
DE
GERONA.

PADRÓN GENERAL DE VECINOS. Año de 1889.

Plaza de la Independencia, núm. 12, piso primero.
Casa propia de D. *Josep Prats Prats* vecino de *Gerona*

Nombres y apellidos.	Edad de años.	Estado de su familia.	Estado.	Profesión.	Residencia habitual.	Punto de inscripción en el padrón.		Cantidades que paga a cada año por el impuesto de Diferencial.
						1888.	1889.	
<i>Josep Prats Prats</i>	51	<i>soltero</i>	<i>casado</i>		<i>Gerona</i>	56		<i>29.69</i>
<i>Josep Prats Prats</i>	51	<i>casado</i>	<i>id.</i>		<i>id.</i>	22		
<i>Josep Prats Prats</i>	22	<i>id.</i>	<i>id.</i>		<i>id.</i>	22		
<i>Josep Prats Prats</i>	22	<i>id.</i>	<i>id.</i>		<i>id.</i>	22		
<i>Josep Prats Prats</i>	22	<i>id.</i>	<i>id.</i>		<i>id.</i>	22		
<i>Josep Prats</i>								

Full d'empadronament de la família de Josep Prats (1889).
Ajuntament de Girona. AMGi.

Josep Prats heretà la casa que el seu pare construí a la plaça de la Independència.
Ajuntament de Girona. CRDI (J. V.), ca. 1900.

Alcalde popular

En proclamar-se la I República, Josep Prats va formar part de l'Ajuntament provisional aplegat pel governador monàrquic Sebastià Ferrer, per tal de salvar la situació a què havia conduït l'abdicació del rei Amadeu de Savoia. En un primer moment hi ocupà plaça de segon tinent d'alcalde, però la renúncia, gairebé seguida, dels companys que el precedien el convertiren, inexorablement, en alcalde popular el dia 29 de maig de 1873.

Des del primer instant, es mostrà molt actiu a la casa de la ciutat. Essent regidor, en la sessió municipal del 3 de març de 1873, va demanar que s'aprofités l'avinentesa que un fill de la terra, Joan Tutau, era ministre d'Hisenda, per tal de sol·licitar la cessió de tota la línia de muralles i els baluards, així com els fossars annexos. En la del dia 11 d'abril proposà, i n'aconseguí l'aprovació, un cos –anomenat Guies de l'Ajuntament i compost per trenta homes– encarregat de vigilar des del campanar de la catedral i avisar amb anticipació del perill carlí, així com de vigilar l'interior de la ciutat.

Convençut que els principis simbòlics eren també importants, en la mateixa sessió del 3 de març, assolí l'acord per abolir els tractaments d'*excel·lència*, atorgat a la corporació municipal per reial cèdula de 1834, i també el de *senyoria*, propi dels components de l'Ajuntament, el qual havia de ser substituït simplement pel de *ciudadà*.

En el mateix sentit, essent ja alcalde, el 4 de juny de 1873, per iniciativa seva, es va aprovar que la fórmula tradicional dels comunicats oficials que acabava amb la invocació "Dios guarde a V. muchos años", fos canviada per una altra, més conforme amb els principis democràtics: "Salud y fraternidad".

L'alcaldia, com s'ha indicat, va obtenir-la el 29 de maig de 1873, després de la renúncia de Narcís Farró. La revalidà, per voluntat dels companys de consistori, un cop celebrades les eleccions municipals del mes de juliol.

Acomplides unes altres eleccions –les destinades a conformar les Corts Constituents de la República–, la corporació que Prats en-

capçalava va acordar, el 9 de juny, enviar un telegrama a les dites Corts Constituents en el sentit de menar pressa per als traspassos de competències: “El Ayuntamiento, Milicia y Comité Republicano federal verán con agrado que después de la proclamación de la República democrático-federal, se vote la inmediata soberanía de los estados cantonales o provinciales en todo lo relativo a la parte económica y administrativa”.

Pocs dies després, dins el mateix mes de juny de 1873, l'alcalde Prats participà –al costat de les altres autoritats civils i militars– en l'acte de proclamació oficial de la República federal. Una publicació contrària (*La Lucha*, 17-VI-1873) indicà:

Colocadas las fuerzas en su orden respectivo, el primero que habló fue el alcalde Sr. Prats, quien en catalán y con acento firme, espuso la felicidad que a España reportaría (en su concepto) la República Federal, la necesidad de que el soldado esté subordinado para salvar a ésta y el deber de todo republicano de guardar y hacer guardar el orden, terminando su breve peroración con varios vivas entre ellos a la república democrático-federal, que fue contestado por las fuerzas allí formadas y con especialidad por los voluntarios de la república, en cuyas filas estaban casi todos los federales de esta capital.

Tortellà, la població d'origen, composta d'artesans i traginers, era un focus republicà, envoltat de territori carlí, i el 21 d'agost de 1873 va ser castigada i incendiada per la carlinada. La defensa del poble va merèixer la felicitació de l'Ajuntament de Girona, el qual no va dubtar a l'hora d'iniciar una subscripció a favor de les víctimes d'una trista jornada en què s'hagueren de refugiar a l'església parroquial. La crida de l'alcaldia popular feia així:

Deseando este ayuntamiento remediar en lo posible la infeliz situación a que se hallan reducidas numerosas familias de Tortellá por efecto del incendio y del pillaje a que fue entregada por las hordas carlistas aquella desventurada población en

venganza por la heroica resistencia que les opusieron durante los días 21 al 23 del actual los bravos defensores de la misma, ha resuelto abrir una suscripción para el expresado objeto y, en su consecuencia, ha dispuesto igualmente que la corporación dividida en secciones y acompañada de varios vecinos de cada barrio, pasen a domicilio a excitar los sentimientos caritativos de los habitantes de esta inmortal ciudad y a recoger las cantidades por las cuales tengan a bien suscribirse; quedando además abierta la lista de suscripción en la secretaría municipal, en las alcaldías de barrio y en las redacciones de los periódicos locales *La Lucha* y *La Provincia*.

La gestió de Prats al davant de l'alcaldia va estar, en bona part, condicionada per la guerra carlina. Paraules com *armament* i *defensa* es repetiren constantment en les sessions municipals. Ell es mostrà com un home pràctic. En la sessió del dia 1 de maig, per tal de no allargar les discussions, proposà, i s'aprovà, que en les resolucions que havia de prendre la corporació només poguessin parlar tres regidors a favor i tres en contra.

La I República, és clar, dugué a primer terme unes autoritats realment populars, i l'Ajuntament va ser compost per elements obrers, artesans i petits botiguers que celebraren les sessions amb el vestit mateix de la feina. Prats fou, sens dubte, l'exemple més genuí d'alcalde popular. Home del poble que coneixia els problemes del poble i que lluità per transformar l'ostentació tradicional de l'autoritat i per trobar una fórmula planera per acostar-se als administrats. Fou destituït per l'autoritat militar, el 8 de gener de 1874, arran del cop d'estat del general Pavía.

Fraternal i obrerista

Durant la Restauració s'afilià a la maçoneria, societat fraternal discreta que passava per secreta i que aspirava a perfeccionar el comportament humà. El 1881 formava part de la lògia Unió, de Girona, instal·lada sota els auspicis del Gran Orient d'Espanya, en

la qual –amb el grau tercer– detenia el nom simbòlic d'Álvarez i exercia com a primer vigilant. Entre els components de la lògia hi havia altres republicans, com ara Pau Alsina, Sebastià Fornés i Artur Vinardell, i els mestres Francesc Roger i Esteve Carles. La germandat de l'escaire i el compàs aplegava una trentena de membres –presidits pel venerable Ferriol Cibils, sastre¹ que se-guien cerimònies amb rituals dramatitzats, però no va tenir una vida gaire brillant. L'any 1888 el taller estava en somnis “por desavenencias entre sus obreros y por venir sufriendo continuos ataques del elemento clerical de aquella capital, que hacían el que los propietarios de las casas que les arrendaba dicha logia para sus trabajos les expulsaran”.

Així mateix prestà suport econòmic i fou directiu de la societat recreativa La Regional, la qual subvencionava la instrucció obrera. La seva generositat a favor del proïsme es notà, d'altra banda, en donacions arran de les inundacions de Consuegra (1881), els orfes d'Estanislau Figueras (1883) i l'epidèmia de còlera (1885). Participà, així mateix, en la junta de comerciants i industrials, conformada l'any 1882, per protestar davant les noves tarifes del subsidi.

En l'aspecte dels negocis, l'any 1886 conferí poders a Manuel Fabra, advocat, i Juan Antonio Acenso i Miguel Bartual, procuradors, tots de Madrid, per tal que poguessin celebrar judicis verbals i actes de conciliació.

Prats retornà a l'Ajuntament, l'any 1890, com a regidor de l'oposició, després de triomfar en la convocatòria electoral de 1889, el resultat de la qual fou interpretat –per una publicació local– com la mort del caciquisme. Aquell mateix any 1890 es presentà com a candidat a les eleccions de diputats provincials, celebrades el desembre, però només aconseguí una trentena de vots i no triomfà.

A l'Ajuntament es mostrà actiu com en la primera etapa. No deixa de ser curiós que aleshores hom va recórrer la seva elecció

---

1. Ferriol Cibils Estrada, republicà possibilista, era oncle de Celestina Vigneaux Cibils, futura esposa de l'escriptor i polític Pere Coromines (Barcelona, 1870 - Buenos Aires, 1939).

com a regidor. Tomàs Sanjuán Sifre i Josep Bonfill Surià reclamen. La base de la denúncia per incapacitar-lo era que exercia com a corredor de comerç i que no era espanyol, fets que no foren tinguts en compte per la comissió on van apel·lar els denunciants.

Josep Prats tenia el nomenament de corredor de comerç des de 1888, conferit pel Ministeri de Foment, i l'exercí, efectivament, des del 18 d'octubre de 1892, però aquell no era un dels oficis que incapacitaven segons la llei municipal vigent. D'altra banda, era cert que, durant un temps, i com a fill de pare francès, Prats va estar inscrit com a estranger, per tal de no haver de figurar a l'allistament de les quintes militars de 1856, però en 1870 –com ja s'ha apuntat– va renunciar a la nacionalitat francesa i l'Ajuntament de Girona en tenia constància.

Va morir el dia 11 de gener de 1894. Des d'una posició conservadora, *Diario de Gerona* (12-I-94) el considerà "persona muy conocida en esta ciudad, en la que había desempeñado el cargo de alcalde en el periodo revolucionario, figurando siempre en política entre los de ideas avanzadas", i ressaltà que "había mostrado un carácter enérgico y decidido y hombre de verdaderas convicciones, jamás doblegó su criterio a las circunstancias y a las conveniencias".

Més ponderat i complet va semblar el retrat d'*El Independiente*, diari de tendència liberal, que el mateix dia va escriure:

Ayer pasó a mejor vida el antiguo demócrata D. José Prats Font, de 61 años, nacido en Tortellá, habiendo pasado durante su vida por todas las contingencias que en su época traía consigo la defensa de las libertades patrias.

El Sr. Prats había sido elevado a la categoría de Alcalde popular de Gerona en época en que se necesitaba mucha abnegación y patriotismo, pues que había necesidad de encauzar las masas siempre exigentes, y últimamente fue elegido Concejal, y terminado, como los de su legislatura, su misión el último de año.

Nosotros que nos honrábamos con su amistad, habíamosle

oído más de una vez lamentar de que no fueran del todo comprendidas sus ideas demócratas en la práctica, pues mantenedor constante de centros de ilustración obrera, vio desviarse sus verdaderas aspiraciones y trocado en exigencia utópica lo que confiaba fuera de redención.

Testigo de lo que dejamos expuesto, el elemento obrero de nuestra ciudad; dígalosino el que recuerde la Sociedad instructiva la Regional.

En los últimos días se ha dedicado a Corredor de Comercio, ocupación que le proporcionó algún lenitivo como descanso de las luchas que constantemente tuvo que sostener en su última etapa concejil.

Nosotros particularmente hemos perdido un buen amigo, sintiendo por tanto que la enfermedad que ha tiempo señalaba su estrago y sentía germinar en su corazón, haya sido causa de su muerte.

El diari, malgrat que es titulava independent, va fer –com el *Diario de Gerona*– tot allò que era possible per evitar de pronunciar les paraules que podien millor definir-lo: *republicà* i *república*. No pogué seguir la mateixa tàctica *El Correo de Gerona* (12-I-1894), on col·laborava el fill del difunt: “Era el finado federal de abolengo, en cuyo campo militaba desde muy joven, y había desempeñado importantes cargos, entre ellos el de Alcalde de esta ciudad en tiempos de la República, de la que fue constante partidario; presidente de la sociedad «La Regional» y últimamente Concejal del Ayuntamiento”.

L'esposa de Josep Prats, Anna Martí, va morir un mes després, el 10 de febrer, a 60 anys. El fill, Eduard Prats, dedicat a tenidor de llibres i corredor de comerç, va mantenir els ideals del pare, i participà –pocs dies després– en la inauguració del Centre Republicà de Girona, on reafirmà els principis que havia après a casa:

Levantóse enseguida D. Eduardo Prats, quien empezó [explicando] el porqué había asistido a la reunión, siendo así que

algunos lo encontrarían no propio por el doble luto que experimentaba, pero manifestó que, deseando seguir las huellas de su malogrado padre y creyendo en ello honrar su memoria, estaba allí por el carácter en absoluto político que tenía la velada. Declaró enseguida que era republicano decidido y socialista a la vez. Sostuvo con citas de ilustres sociólogos la importancia que ha tenido el socialismo en todas épocas y en especial en la nuestra, que tan pavorosa se presenta la cuestión social [...]. Lo relacionó con habilidad con el porvenir del partido republicano y en elocuentes párrafos encareció la unión republicana, único medio, dijo, de que la república se implante en nuestro país y dé próximos fructíferos resultados (*La Voz del Pueblo*, 10-III-1894).

Resident a Tossa de Mar l'any 1913, Eduard Prats Martí va vendre a Benet Bosch Lloret, per 17.500 pessetes, la casa on el seu pare havia viscut els darrers anys, situada a la plaça de la Independència, número 12, composta de planta baixa i dos pisos, que limitava amb l'Onyar per la banda de llevant, al nord amb un terreny de propietat municipal i amb la dita plaça per ponent.

